

„Rozhodně bych nechtěl být v kůži dělníka škodovky, jejich pracovní nasazení je pro mě nepředstavitelné“, říká student gymnázia Jakub Kovář, návštěvník mladoboleslavské škodovky.

V úterý 19. listopadu se studenti druhého ročníku vyššího gymnázia vydali na exkurzi do Mladé Boleslavi za největším výrobním závodem firmy ŠKODA AUTO. Jakub Kovář byl jedním z nich, a proto jsem se mu rozhodl položit pár zvědavých otázek.

Která místa jste měli možnost spatřit? Dovedl bys je nám krátce představit?

Určitě. Začínali jsme v muzeu, kde jsme měli možnost zhlédnout nespočet úžasných modelů škodovek, nebo dokonce kola a motocykly Laurin & Klement. Poté jsme byli převezeni autobusem k lisovně. Zde probíhalo formování plechů ohromnými stroji, které stříhaly pláty plechu jako nůžky papír. V době, kdy jsme přišli, se zrovna vyráběly dveře do aut Škoda Kodiaq. Nakonec jsme zamířili k montážní lince, kde probíhá poslední fáze výroby. Dochází v ní totiž k sestavení samotných automobilů.

Co tě jakožto milovníka techniky nejvíce zaujalo?

Nejvíce mě asi zaujala montážní linka. Vše fungovalo na principu manufaktury. Okolo pohyblivého pásu bylo rozprostřeno několik týmů pracovníků a každý z těchto týmů měl na práci jeden úkol, který dělal celou pracovní dobu. Jeden tým montoval dveře, druhý zase sedačky atd.

Překvapilo tě něco během exkurze?

Rozhodně mě překvapila velikost celého areálu. Bylo nám dokonce řečeno, že se svou rozlohou vyrovná některým státům, například Monaku. Projížděli jsme i ulicí přezdívanou „Václavák“, protože je skoro stejně dlouhá jako Václavské náměstí v Praze.

Dovedl by sis představit, že bys ve škodovce pracoval?

Na pozici ředitele jistě. Rozhodně bych však nechtěl být v kůži dělníka škodovky, jejich pracovní nasazení je pro mě nepředstavitelné. Většina z nich má osmihodinovou nebo dvanáctihodinovou směnu, během níž mají pouze půlhodinovou pauzu na oběd. Nejnáročnější práci mají určitě lidi na montážní lince, což potvrzuje i fakt, že u ní vydrží průměrně tři a půl roku.

Doporučil bys návštěvu závodu i ostatním studentům?

Byla to velice zajímavá zkušenost a určitě bych ji doporučil. Myslím si, že by každý měl vidět, co stojí za věcí, kterou používáme prakticky každý den.

Příští rok ti bude osmnáct a budeš mít možnost se ucházet o řidičský průkaz. Jaké by bylo tvé první auto?

Vzhledem ke svým omezeným financím bych vsadil na českou kvalitu a koupil si starou dobrou felicii.

Děkuji za rozhovor a přeji hodně dalších vydařených exkurzí a výletů!

Vítězslav Havlíček

Laurin & Klement – Škoda 110. Foto: Jakub Kovář